

*"El goig de viure s(e) sent
unint simpaties, espontane-
jant-se i comprenent-se lo
que (e)l cor reté i el llavi no
sempre gosa dir!"*

Felip Cortiella, 1897

LES DESHERETADES

PUBLICACIÓ ATEMPORAL AL SERVEI DEL POBLE TREBALLADOR

*"El único contrario del
bienestar social es la
propiedad.
El único enemigo del
obrero es el rico"*

La Voz de Ravachol,
Buenos Aires, 1895

Publicació gratuïta

Més informació a:

ADMINISTRACIÓ
CNT SABADELL
PASSATGE EDGARDO RICETTI, 16

**LA LLIBERTAT D'UN
POBLE, NO LA
DÓNA UN ESTAT!**

UN NÚMERO MÉS... I JA EN VAN CINC!

La publicació que tens a les mans és fruit d'un conjunt de treballadors de la CNT Sabadell. Lluny de grans pretensions intentem aportar una mica de llum en forma d'articles de pensament, sobre temes que considerem que tothom potser ja coneix, però que no s'acaben de materialitzar en forma decanvis reals sobre les nostres vides.

Aquest és el cinquè número d'una publicació anarquista, que ja existia a l'any 1882 a Sabadell, i que es deia "Los Desheredados" (1882-1886). Recuperem el seu esperit lliurepensador, crític i llibertari amb el nom de "Les Desheretades", i ho fem en femení perquè ens dona la gana, tot i que, malauradament i per a ser sincers, poques aportacions femenines existeixen en aquest número. Així doncs, resseguint la vella tradició llibertària de Sabadell, agafem el relleu i les ganes de transmetre unes inquietuds que avui, com ahir, son silenciades i marginades pels mitjans de comunicació generalistes, els quals com sempre, obeeixen a uns interessos contraposats als nostres.

Poca gent avui dia coneixia aquesta antiga publicació setmanal del 1882, de fet, ni tan sols qui escriu aquestes línies en coneixia la existència de publicacions històriques com "Los Desheredados" fins fa relativament poc temps. L'anarquisme avui dia, malgrat haver sigut la principal i més massiva força obrera i revolucionària a la història recent de Catalunya, és marginat, oblidat i fins i tot tergiversat, i així, noms de sabadellencs anarquistes, com fou en Mateu Morral (1880-1906), un heroi del poble que intentà alliberar-nos del rei Alfons XIII mitjançant un ram de flors-bomba, aquell qui pels seus mèrits rebé del poble sabadellenc l'honor de tenir un carrer amb el seu nom (la Via Massagué s'havia dit així durant la II República), o noms com el de na Teresa Claramunt (1862-1931), una anarquista pionera de l'organització de la dona dins dels moviments revo-

lucionaris, del lliure pensament i l'anticlericalisme, siguin oblidats o desvirtuats com a personalitats de la nostra ciutat. En el cas de la Teresa Claramunt una escola porta el seu nom però s'aplica la més profunda indiferència sobre la seva vida i idees. Nosaltres com anarquistes els reivindiquem i posem remei a aquest silenci vergonyós.

Però tampoc ens posarem a viure de les velles/belles glòries de la ciutat, avui seguim existint força anarquistes a Sabadell, organitzats o no i a la nostra manera, anem creixent en nombre i lluitem per canviar l'entorn tant desfavorable que tenim i, a poc a poc, anem reivindicant/recuperant l'espai que ens pertoca amb pas ferm, mitjançant l'autogestió, la solidaritat, el suport mutu i la lluita obrera.

Aquesta publicació és un convit a lluitar amb nosaltres contra allò que no ens deixa ser feliços: els que ens fa arribar a fi de més amb un desencant, els que ens fan tre-

què ens passa com a treballadors, entenent, com entenem nosaltres, que els treballadors i treballadores tenim interessos comuns i que entre un treballador d'aquí o d'allà, en síntesi, entre explotats del món, existeixen més similituds que no pas amb desconeguts d'una llarga filera o d'una plaça cèntrica de Barcelona plena de draps multicolors.

El que pretenem en aquestes pàgines és expressar el nostre punt de vista de manera lliure i independent. També volem deixar-te clar que no necessitem el teu vot, ni els teus diners, ni tan sols la teva comprensió o afiliació al nostre sindicat, senzillament tenim la necessitat d'expressar públicament els nostres pensaments, els quals els considerem més vigents que mai. Així ho vam debatre al nostre sindicat i així és com vam decidir inspirar-nos en les nostres arrels directes i reals, fruit aleshores d'una societat igualment industrial i contemporània: editant una publicació anarquista amb un nom

Ens trobaràs al tren, si et passes per la seu sindical, fent cua a l'OTG, mentre visites un hospital o a la pròpia feina. Pensa que la preparació, redacció, maquetació i distribució d'aquest periòdic és totalment voluntària i també del tot gratuïta. El què tens aquí davant, fruit de treballadors i treballadores, és l'expressió dels qui hem dit prou i volem la total transformació d'aquesta realitat. Esperem que gaudeixis d'aquest cinquè número i que et serveixi per a passar una bona estona de reflexió.

També et volem dir, com ho feia altra mític periòdic de Sabadell, el "Ravachol", nascut el 1892, i que ja aleshores deia coses tan senzilles i directes com que: *"el trabajador que conociendo el moderno ideal de socialismo se obtiene aun en ser político y que viendo las vilezas, (puesto que vileza es engañar al pueblo con promesas que aun no se pueden cumplir) de sus jefes, continúa aún en sus filas y no viene a engrosar las del campo anarquista, hace traición a sus hermanos y merece conmiseración, sinó desprecio, por estúpido o por infame."* (És increïble la vigència d'aquestes línies).

Doncs bé, com deia el RAVACHOL, també us diem: *"Este periódico saldrá cuando pueda. Los que no puedan contribuir a su publicación manden lo que puedan y pidan los ejemplares que necesiten"*

Si voleu expressar la vostra opinió, del què sigui, des d'una perspectiva socialment crítica i progressiva, o incitar al debat i controvèrsia ideològica, o senzillament voleu exemplars per a la seva distribució, podeu remetre'ns un mail a "desheretades@gmail.com".

QUE TINGUEU UN BON I ANÀRQUIC DIA!

CAPÇALERA DEL (B)VELL "LOS DESHEREDADOS", 1882

ballar en condicions precàries, els que ens fan marxar dels nostres pobles, abandonant així a les nostres famílies, en definitiva, volem ser una publicació diferent on es llegeixi sobre temes d'actualitat i del

honorífic d'una capçalera aleshores perseguides per les elits locals, però estimada pel poble treballador. Així de simple, perquè ens veiem amb força per transformar la realitat i perquè així ho hem decidit.

Preguntes dels lectors

L'altre dia estava a casa un conegut, ell estava connectat al twitter, vaig observar que penjava un comentari contra els acomiadaments de Panrico, mentre n'haviem menjat un parell per berenar. Al arribar a casa i al connectar-me al meu compte, vaig veure com l'havien retwitejat desenes de persones i com unes desenes més el felicitaven pel seu comentari contra l'explotació laboral i les multinacionals.

Al facebook tenia un amic que mentre penjava frases revolucionàries anava posant "me gustas" al Mc Donald's i al Starbucks.

En aquests temps de la postmodernitat pots opinar de tot (moltes vegades sense tenir-ne ni idea o seguint allò que diu tal post), i fer just el contrari d'allò que opines o que dius que fas. No passa res, perquè el que tu opines i dius que fas no té cap conseqüència si no ho fas, l'important és l'aparença. Jo només me'n fio d'aquelles persones que conec i ser que el que fan és conseqüent amb el que diuen, no per dir que ets d'esquerres, solidari, feminista, etc. et fa ser tot això.

Si mirem més amunt; el que diuen i fan empresaris, banquers i polítics tampoc acostuma a tenir cap tipus de conseqüència per ells, ens roben, ens menteixen i se'ns riuen a la cara, perquè poden, perquè no rebran cap càstig. Comença a ser hora de fer-nos a tornar a respectar, de respondre'ls, ells només entenen la por de poder perdre tots els privilegis que tenen.

Aixafem la postmodernitat

Bones, mireu, jo sóc una petita empresària local, (tinc una petita cafeteria al centre de la ciutat) amb dos treballadors a jornada completa. El cas és que estan sense contracte i els hi pago 2,5 euros l'hora, ja que tinc molts despeses i m'és molt difícil arribar a final de mes, a més necessito descansar unes horetes i tenir un dia de festa. Creieu que tot i el meu patiment, els hi hauria d'apujar una mica el sou? És que l'altre dia comentant-li a una amiga el que els hi pagava em va dir que era molt poc, que el taller xinès del costat de casa seva cobrven més; però jo igualment sóc solidària, de fet, recullo tots els taps de plàstic que puc per ajudar a la nena minusvàlida. Què penseu que haig de fer?

Rata infernal

No et preocupis. Ens podries facilitar la teva direcció i dades personals per posar-nos en contacte amb tu i poder respondre't correctament?

Redacció

ELS MITES

És possible que una mentida s'acabi donant com a certa si s'escolta repetidament?

● Pinyó Fix.

El doctor Goebbels pensava que sí. De fet, com a responsable de la propaganda nazi va practicar aquest principi amb un èxit momentani; momentani perquè la colla de dirigents de la que formava part va acabar conduint Alemanya a la derrota i finalment totes les barbaritats cotmeses s'han acabat coneixent.

De fet la impossibilitat de què les mentides tinguin una vida llarga ja la va comentar Abraham Lincoln en dir que és possible "enganyar a tohom algun temps, enganyar a alguns sempre, però no es pot enganyar a tothom sempre".

Aquesta estafa batejada amb el nom eclesiàstic de crisi ha ficat de relleu algunes falsetats. Segurament cada un de nosaltres podria fer una llista amb les mentides que aquest temps de penúria està posant al descobert. En la meua llista particular de fal·làcies finalment desemmascarades hi poso el mite de la classe mitjana.

A la classe mitjana s'hi va fer entrar a tota aquella persona que, vivint del seu treball, podia estal-

viar i accedir de manera esporàdica a uns béns que en altra època es consideraven privatis de la classe explotadora. Per mantenir aquest mite es va inventar el crèdit. Viatges a paradisos exòtics pagats a cop de targeta de crèdit, pisos modestos comprats a preu de "dúplex" de luxe... Aquest sistema creditici que alimentava els somnis d'una falsa classe mitjana estava basat en una bonança econòmica que es va mantenir mentre el treball va ser un bé abundant. Quan el nombre de persones aturades va començar a augmentar tot el muntatge va fer figa.

NOS ENGAÑAN

Segurament algú es creu que la classe mitjana encara existeix. Error! La classe mitjana és la classe que mai va existir i que tots ens vam creure que existia després d'escoltar milions de vegades que en formàvem part. En el capita-

lisme hom pot viure de les rendes del seu treball o de les rendes dels seus diners. No hi ha terceres vies.

El mite de la classe mitjana portava adjunt un altre mite; el de què gràcies al treball dur es podia arribat a viure dels diners aconseguits. Aquest mite, que els ianquis han fet seu amb el nom de "el gran somni americà", ja ha costat més de creure. De fet em sembla que aquí no l'hem cregut mai, i els que ho han intentat no han sigut massa ben vistos. Només una minoria ho està aconseguint: alguns esportistes, alguns artistes, alguns professionals liberals i potser algú més.

Que no us enganyin, si viviu del vostre treball sou treballadors. Els treballadors segurament no tenim l'obligació de ser revolucionaris, però hem d'aconseguir que els beneficis del nostre treball vagin també a la nostra butxaca i no únicament a la butxaca de l'amo. És més, jo m'atreveixo a dir que és la nostra obligació. Aquesta consideració és la diferència entre ser un treballador o ser un esclau.

La classe mitjana ha mort. Visca la classe obrera!

¿EVOLUCIÓN?

¿Os habéis fijado en esas grandes bandadas de pájaros que se mueven todos al unísono?

Según algunos estudios todo se debe a que en ausencia de un líder que tome la decisión, las perturbaciones aéreas a las que cada ave esta sujeta (viento, lluvia, etc.), provocan este comportamiento, una perturbación aérea provoca otras, y estas a su vez provocan otras, y así sucesivamente.

Por lo tanto un ave cambia de posición en la bandada fijándose en las aves que tiene a su alrededor, evitando así chocar entre ellas o desorientarse.

Muchos mamíferos también trabajan en equipo, evitando así el acoso de grandes depredadores,

teniendo más tiempo para comer, ya que al haber mas ojos en la manada no tienen que perder tanto tiempo vigilando individualmente, pudiendo alimentarse durante más tiempo, o teniendo más compañeros que vigilen a las crías evitando de esta manera un mayor número de ataques.

Mi pregunta es la siguiente, ¿por qué el ser humano es cada vez más individualista? ¿es que acaso no ve que todos los recortes en sanidad y educación también le influyen? Y no me sirve el que dice que no tiene hijos, ¿acaso no será algún día viejo? ¿O tiene padres? ¿O nietos? ¡Es muy normal sentir odio cuando a tu madre la acosan laboralmente después de 30 años trabajando en la misma empresa para que se vaya sin ningún tipo de indem-

nización! ¡O llorar de impotencia por estar privatizando cada día más la sanidad y que tú no tengas el suficiente dinero para acelerar esas pruebas que podrían ayudar a la recuperación de tu hijo! O todas esas personas engañadas en su día por cláusulas abusivas o despedidos sin razón, que ahora están perdiendo su vivienda, acaso pensamos que eso no puede pasarnos nunca a nosotros, dejemos de ser tan incrédulos y trabajemos en equipo, con solo cuestionarse algunas cosas del sistema ya estaremos contribuyendo en la difusión de la "idea", no dejemos que los grandes depredadores como políticos o banqueros sean los que controlen nuestro destino, no les dejemos ser esas perturbaciones aéreas, ya que provocaran otras, y así sucesivamente, hasta que al final acaben por sujetarnos del todo.

● Juanjo.

EXPLOTACIÓ SOCIAL I IMMOBILISME

Concert en re menor

Aquesta composició, resulta ser l'estructura habitual en la vida de qualsevol assalariat/da. En la vida de qualsevol assalariat que, tot i plantejar-se les coses dins una òptica propera a la consciència de classe, prefereix potinejar sobre elements intangibles¹ abans que preparar-se i prendre consciència per a la destrucció de les rates fastigoses que dirigeixen la nostra paupèrrima existència.

Adagio (66-76 ppm)

S'inicia la teva nova vida, suau, amb un fil de veu que et felicita per la teva nova conquesta:

Benvingut/da a la nostra galera! A partir d'ara ja formes part de les nostres files. Podràs gaudir de programes d'adoctrinament continus i contemplar el meu cutis curtit a cop de talonari al temps que se't treuen les ganes de viure i organitzar-te per a transformar el món a través de la violència vindicativa!

Sí, has aconseguit una feina. Una formosa feina emmarcada en una genial reglamentació laboral que, sospites, va en detriment de la teva voluntat i es desvia de les millores de vida que t'havien assegurat polítics, sindicats grocs i altres sangoneres. Ja has sentit a parlar de reformes laborals i altres coses amb les que mai havies mostrat cap tipus d'interès. Creies, de forma humil, que les reformes laborals van encaminades a la recuperació econòmica d'un país. Pobre il·lús! Més enllà de la realitat, es tracta d'una reglamentació encaminada a gestionar la relació entre patronal i treball, entre capitalistes i esclaus assalariats. Un relació originàriament dissimètrica.

Segurament els aplaudiments de la alienació, dels companys i familiars que amb un cop a l'espatlla t'animen tot dient "molt bé, ara ja ets una persona, el treball dignifica", demostren l'escàs interès en la revolució social. Bé, cor fort.

Les presses corren en contra teu, ara és moment de reorganitzar-te. No hi ha temps per a més, has

de donar-ho tot per un projecte fastigós que et destrueix. Ja ho deien aquells pensadors il·lustres de temps passats que la força de treball és tot el que tens.

Andante (76-108 ppm)

Després dels primers compassos et dones compte que no estàs sol. Victòria! Hi ha altra gent com jo! Mateix uniforme, mateixa nòmina i mateixa inestabilitat laboral. De ben segur que formarem una potent relació i, qui sap si podrem conquerir els mitjans de producció.

Parles, t'introdueixes i procures observar el teu entorn. Esmaperdut contemples com les llengües llepen de manera incessant els genitals lascius de les rates ben vestides que han comprat la teva vida per un cost irrisori. Degut als avatars de la història, formes part de la fracció de la població desposseïda de tot. Incredul et dones compte que el camí que tant clar veies, marcat en manuals i llibres de text, canvia de rumb en el moment que els teus companys/es, esclaus de la seva pròpia misèria, parlen en plural com si la cosa verdaderament anés amb ells: "Estem treballant i millorant el funcionament de la nostra empresa". L'alienació és un procés bonic; una violació suau que t'arrossega i et llença com un mocador brut.

La situació pren un nou tempo, la direcció de la qual t'empeny a l'abisme de la solitud. Tanmateix, t'entestes a creure que l'ésser humà, forjat i constituït a través de la producció social, aixecarà el vol per damunt de les venes que cegen els seus ulls i esclafarà la

misèria existencial que arrossega a tothom. Merda, ets un humanista...

Allegro (120-168 ppm)

Contractes precaris, contractes en frau de llei, reglamentació laboral en mans de la patronal i l'Estat, explotació social, beneficis empresarials creixent de manera exponencial, acomiadaments sistemàtics... Maleït Bárcenas! Maleït Urdangarín!

Però... Un moment... El cabró que s'aprofita de la meua situació està allà, davant meu, passejant com un gall d'indi arlequinat, i no té cara de corrupte com els que surten per la televisió... Si somriu i tot!

Tanmateix, fot un tuf que no s'aguanta. És la pudor de l'explotador, del capitalista que es presenta com el baluard de l'entesa social. La personificació del progrés i de la inclusió democràtica. Fastigós. Genera un odi que mai havies experimentat. Tot presumtuós es passeja per la sala presidencial del teu centre de treball, sense que el pes de la història l'esclafi per la seva responsabilitat envers la situació de precarietat estructural que ajuda a mantenir.

És el moment de tallar-li el coll? Mmmm... Potser no, qui sap si duent a terme aquesta heroica acció no cobraré la nòmina d'aquest mes... Esperarem a la següent. Sí, a la següent caurà!

Largo (40-60 ppm)

No hi ha següent. Ni un altre dia. Ets una porqueria, una marioneta

subjugada a la voluntat d'un dèspota. Solitari i sense suport, t'esclafen i et llencen quan ja no resultes útil. Recordes aquelles persones que, a plena llum del dia, s'atrevien a cridar "despido libre!".

Creus comprendre com aquella gent, normes del teu temps, ja havien teixit el teu destí. Un destí en forma d'acomiadament. De cop sobte tot pren cos i la lògica del teu context històric es succeeix d'una manera excessivament pesada, a unes 40-60 pulsacions per minut. És la decadència d'aquells qui permeten que la situació els adormi en el suau balanceig de la comoditat, el diner i el fitness. D'aquells que sobredimensionen les pretensions individuals per damunt de la millora de les condicions materials d'existència social.

I això és tot?

No. Ara és el moment de sindicar-se. Afiliar-se a un sindicat de classe, combatiu i al marge de les institucions i partits polítics, que aposti per l'acció directa i les seccions sindicals com a única via vàlida per a fer front i acabar amb les polítiques neoliberals impulsades des del capital, que ens esclavitzen i dirigeixen la nostra vida. Només d'aquesta manera aconseguirem compondre la nostra pròpia obra, sense dependre ni delegar-la a altres.

Si ningú treballa per tu, que ningú decideixi per tu!

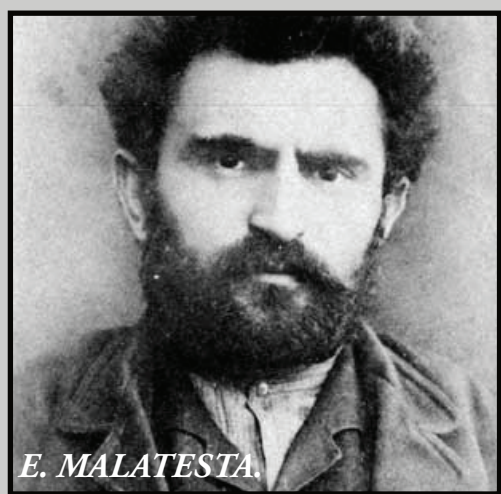
1.: Estem tractant aquí temes tant poc materials com són, per exemple, el concepte de nació, religió i altres opiàcis

M'he fixat anys anteriors en la vostra paradeta de St Jordi, i als llibres que venen al sindicat, que un 55% dels llibres que teníeu eren en castellà, és indignant que no fometeu una llengua oprimida per l'estat espanyol. A més tampoc doneu suport a les iniciatives de l'ANC per assolir l'estat propi, ara cal estar units fer pinya amb el president, no és temps de barallar-se amb els emprenedors del país perquè no us baixin el sou o us acomiadin amb 20 dies. El contrari, hauríeu d'estar agraïts que us donen feina i els que us acomiaden, hauríeu d'entendre que l'empresariat està patint fortament aquesta crisi i que si no existís l'espoli fiscal, tots tindriem feina i cobrariem un bon sou. Deixeu de fer aquest discurs incendiari i antidemocràtic de lluita de classes i ajudeu als emprenedors del país! Si ens aixequéssim tots ben d'hora ben d'hora, sense queixar-nos, ja hauríem sortit de la crisi.

Però els de la CNT sempre heu de posar pals a les rodes al procés, en comptes de sortir l'11 de setembre a donar-vos la mà entre catalans, feu concentracions contra les empreses, així no es pot tirar endavant un país... En comptes de denunciar l'empresariat català (d'acord que l'espanyol i els demés també els denuncieu), el que hauríeu de fer és denunciar l'espoli fiscal que pateix Catalunya, quan la CNT penjarà les balances fiscals a la seva web??

Enriqueta Maspujol

E. MALATESTA

"Anarquista és, per definició, aquell que no vol estar oprimat i no vol ser opressor; aquell que vol el màxim benestar, la màxima llibertat, el màxim desenvolupament possible per a tots els éssers humans"

CANVIAR LES COSES...

Que fàcil seria poder programar la revolució!!! desaparar amb el comandament a distància i canviar a millor les nostres condicions de vida... agafar el control del nostre futur... ni acomiadaments, ni rebaixes salarials, ni desnonaments. Seria genial tenir solucions ràpides sense implicar-nos, a cop de click, a cop de vot...

Les coses però, desgraciadament no son tant senzilles, de la nit al dia canviar el sistema capitalista? Tots sabem que això no passarà encara que Santa Teresa (Forcades és clar) guanyi les eleccions per majoria absoluta a Europa.

Com podem doncs, aspirar a viure en un sistema més igualitari que el capitalisme, podem nosaltres els treballadors canviar les coses?

Jo crec fermament que sí, i si mes no intentar-ho, però el primer que hem de fer els treballadors és prendre consciència d'algunes coses per plantejar-nos algun possible canvi a mig termini.

Entenent que qui posa en practica el capitalisme que ens afecta cada dia son les empreses, hem de lluitar contra això al terreny que nosaltres trepitgem, però de vegades dona la sensació que ens estimem més mirar ben lluny, a l'horitzó, si podem opinar sobre les balenes, Palestina, Grècia, o Madrid, molt millor que mirar les nostres condicions de treball, això, no tan sols deixa via lliure als empresaris del nostre voltant, si no que a més esterilitza la capacitat d'acció que tenim, ajudant a creure que un indivi-

du pot realitzar canvis globals en un període de temps curt, cosa que és del tot impossible sobretot si no s'està organitzat.

"¡Ojo!" No dic que no s'hagi de lluitar per causes llunyanes, però el capitalisme proper que ens afecta al nostre dia a dia continuarà impassible.

Un segon problema que tenim els treballadors, és que ens entestem a intentar convèncer, buscant legitimitat en el discurs, quan la batalla potser no va tant de ideologia si no d'interessos i objectius, i si ens pensem que podem canviar l'actitud d'un empresari (cosa que segurament li costarà alguns diners) amb paraules, o amb una flaix mob per molt multitudinària que sigui, és que portem un retard important darrere d'ell.

El cert és que està vist que tampoc mobilitzar milers de persones al carrer protestant, ens garantirà un canvi que ens porti millores, perquè la cosa tracta de poder i de força per defensar els nostres interessos comuns, els dels treballadors i després mantenir-los, no de convèncer a qui té poder sobre nosaltres.

Un altre problema greu és el convertir-nos en treballadors ultra radicals a casa o als bars, però callats a la feina, cosa que també fa créixer aquest capitalisme i el que és més greu, inutilitza i ridiculitza el discurs allunyant-lo del pragmatisme que tanta falta ens fa, que algú que no treballa vulgui fer una vaga indefinida és contraproduent per a nosaltres, i fins i tot

diria que una falta de respecte.

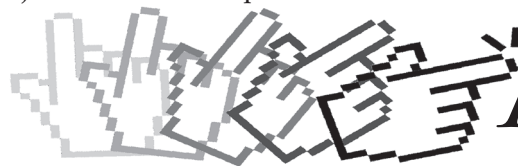
El capitalisme no és abstracte, ens ataca dia a dia en forma de acomiadaments, precariatat, EROS, abusos de poder por a l'acomiadament, a la pobresa, això ho porten a terme les empreses, ajudades per sindicats venuts que despisten l'atenció amb política, per l'estat que crea les lleis al seu favor, per la policia que defensa per la força aquestes lleis i uns mitjans de comunicació que apuntalen i legitimen tot aquest sistema que tant ens perjudica als treballadors.

Per tot això, joestic sindicat amb altres treballadors i treballadores a la CNT, on les nostres accions van encaminades a fer que a un empresari li surti molt més car enfrontar-se al nostre sindicat que fer-nos cas en les nostres reivindicacions, per fer això, no calen vots a l'empresa, ni comitès, només companys i companyes disposats i disposades lluitar.

Els sindicats, han de ser independents, és a dir autogestionats i autònoms, no rebre subvencions de l'estat és essencial, i així mossegar-li la mà ben fort si cal a qui sigui sense demanar ni deure favors a ningú.

Som una minoria cada vegada més gran que planta cara de forma lliure al capitalisme al nostre terreny, que sabem que cap partit polític podrà defensar mai els nostres interessos, que no dubta que quants més som més forts ens fem i s'ens respecta, a les empreses, a Sabadell i arreu.

Vols unir-te? O vols seguir intentant convèncer al enemic?

A DISTÀNCIA

LA VIA INSTITUCIONAL, UN CARRERÓ SENSE SORTIDA

L'any vinent tenim eleccions municipals i novament trobarem candidatures alternatives que demanaran el nostre vot, els arguments d'aquestes candidatures de l'anomenada esquerra alternativa acostumen a ser els següents: La necessitat de portar la veu dels moviments socials a les institucions per tal de que aquestes siguin un altaveu de les seves reclamacions, el missatge arriba a més gent grà-

cies als mitjans de comunicació, ser una "mosca collonera" de les èlits polítiques i empresarials del país, i arribar un dia al poder per tal de "transformar" el sistema ja sigui nacionalitzant les principals empreses energètiques, invertint en serveis públics, etc.

La nostra postura contrària a la participació institucional no és perquè Bakunin se'ns aparegués una dia en forma de profeta i

ens prohibís participar-hi, sinó perquè la història ha demostrat que aquelles formacions que han pretès exercir de portaveu dels moviments socials han acabat:

Deixant de banda la lluita al carrer per caminar exclusivament en el terreny de la política institucional. Algunes d'elles apart de deixar aquesta lluita al carrer s'han acabat convertint en organitzacions "socialdemòcrates".

LA LECCIÓN DEL PELICANO

Por qué demandas tan justas como la Renta Básica carecen de sentido en un contexto de capitalismo.

Decía uno de esos sabios griegos de los que quedas tan bien cuando citas que la Historia no sólo era madre y maestra, sino que era maestra sin alumnos. Venía a decir con eso, aquello tan manido de que el ser humano no aprende de sus errores, ni de vivencias pasadas, etcétera. Al fin y al cabo, la Historia, así en mayúscula, está muy bien para novelarla y traerla al caso cuando se quiere legitimar cualquier tontería: ahí están los godos fundando la España unida y católica, o los íberos de Lérida más catalanes que un porrón con barretina.

Si a la ignorancia de la Historia, le sumamos la ignorancia en Economía, tenemos ya la explicación de porqué son gilipolles muchas de las propuestas que surgen desde muchos sectores autodenominados de izquierdas, sobretodo de esa izquierda que cree que el capitalismo es muy malo, pero al menos le permite a uno un apartamento en la playa e intereses por tener en el banco un dinero que igual no se ha ganado de un modo justo. Una de ellas es, sin duda, la de la Renta Básica Universal (RBU), una es-

pecie de subsidio que el Estado debe conceder a cualquier persona por el mero hecho de existir. Críticas desde el anarcosindicalismo se han hecho, y tan acertadas como que esta Renta convierte a los trabajadores en una gran masa de dependientes del Estado. Pero para sorpresa de los defensores de la RBU, les diré que tal invento ya se llevó a cabo una vez:

Acercaos, niños y niñas, jóvenes y ancianos, y os contaré la formidable historia que se aconteció en una tierra lejana llamada Inglaterra. Corría el año 1795, año de gran escasez en el campo. Una noche lluviosa, los magistrados de Berkshire, cerca de Newbury, se reunieron en la posada del pelicano de Speenhamland para idear un sistema para paliar la miseria que azotaba a buena parte de la población. Decidieron crear un sistema de subsidios, que garantizarían un mínimo vital, basados en el número de miembros en una familia y el precio del grano. El resultado de esta política de subsidio a los salarios, que propugnaba una suerte de "derecho a vivir", trajo consigo un desplome de los salarios, pues a poco que se pagara a un trabajador, éste podía acudir a

su parroquia y recibir el resto en forma de socorros. Los propietarios podían obtener mano de obra a un precio irrisorio, pues aunque debieran pagar un impuesto para mantener el sistema de subsidios, éste era mucho más rentable que el pago de unos salarios, digamos, a precios de mercado. No obstante, ello también afectó a la productividad de los trabajaban, y muchos de ellos ni se molestaban a ir a deslomarse, pues para lo que iban a recibir, ya se quedaban en casa. No duró más de 40 años el sistema.

Cierto es que el contexto es muy diferente, y que han pasado más de 200 años desde aquél intento de garantizar por ley un ingreso mínimo vital a todo ciudadano, trabajara o no. De hecho, los fervientes defensores de la RBU ya han abordado la cuestión, y vienen a decir eso: que ha llovido mucho, y que ahora sí sería viable porque todo ha cambiado una barbaridad, y creen que los capitalistas son como los paternalistas terratenientes medievales. Nuevamente, la Historia no está con ellos: cada vez que un vaquero socialdemócrata ha intentado embridar el capitalismo, éste se ha zafado de él con extraordinaria furia. Que tardara más o menos es otro tema. De la misma manera que el socialismo con rostro humano fue un fracaso, tal es la suerte del capitalismo con rostro humano.

El capitalismo podrá ser muy malo muy malo (ojo, ¡que lo es!), pero obedece a una lógica. Y debería formar parte del anticapitalismo el conocer de primera mano este funcionamiento, pues desconocer el enemigo no sólo es de ignorantes, es de idiotas. El mercado, como institución central capitalista, o se suprime o se le intenta sacar partido. Intervenirlo lleva consigo la miseria de los trabajadores y las ganancias de los capitalistas. Cualquier persona que viviera la posguerra en este país lo podrá confirmar. Se hicieron grandes fortunas a costa de no menos grandes miserias.

Las lecciones de la Historia siempre deben tenerse en cuenta, y la Historia económica es la única disciplina que permite ver los efectos de distintas medidas, de distintas instituciones: ahí está la prueba de que los sindicatos funcionan cuando los trabajadores se afilian a ellos, y de los fracasos de un Estado sobredimensionado. Y obviamente, hay que pasar todas las experiencias por el filtro de la actualidad: las circunstancias cambian, y por ello debemos preguntarnos, ¡Oh, esforzados anarcosindicalistas!, si ha llegado el momento de leer más a Sala-i-Martin y menos a Bakunin. Porque como anarquistas somos un agente político, pero como sindicalistas somos un agente económico. Conocer cómo funcionaba un sindicato de un millón de afiliados es necesario, pero también saber cómo funciona la empresa, el sector, la sociedad y la economía en la que estamos hoy. Dejar las tonterías de las Rentas Básicas a los socialdemócratas y quince-meistas, y centrarnos en la lucha en la empresa, que es terreno económico. Sólo una Confederación grande, fuerte e incrustada en las empresas, en la economía real, puede echar un pulso al capitalismo y ganarle la partida. No olvidemos tampoco la lección de la gallina (la que estuvo en el escudo de España más de 40 años): se puede tener la razón, y aún así, perder por no tener la fuerza.

“SI A LA IGNORANCIA DE LA HISTORIA, LE SUMAMOS LA IGNORANCIA EN ECONOMÍA, TENEMOS YA LA EXPLICACIÓN DE PORQUÉ SON JILIPOLLECES MUCHAS DE LAS PROPUESTAS QUE SURGEN DESDE MUCHOS SECTORES AUTODENOMINADOS DE IZQUIERDAS”

Burocratitzant-se i creant una nova classe social privilegiada, fou el cas dels anomenats països del “socialisme real” amb els seus respectius partits comunistes al poder. Frenant i delegant les lluites socials, al fer que bona part dels seus votants creguin que ficant el vot a una urna cada quatre anys ja seran els seus representants els que s’encarreguin de tirar endavant les lluites.

Dit tot això, val a dir, que servidor ha votat tres vegades, la última després del 11M. Si votes no et surten butllofes per tot el cos, ni deixes de ser anarquista, es pot entendre el vot en situacions excepcionals, per exemple que els anarquistes votessin al Front Popular al 36 per tal d’evitar la victòria de la dreta reaccionària i el feixisme. Ara bé, les principals conquestes socials com

la jornada de 8 hores, s’han aconseguit lluitant i creant un contrapoder a les institucions. D’aquí la importància d’una abstenció activa i conscient que torni a posar entre les cordes als poderosos.

Com va dir aquell barbut farà ja més d’un segle: “El poder corromp, sotmetre’s-hi degrada”.

La FAI era major

CANVIAR-HO TOT PER OBTENIR LA INDEPENDÈNCIA.

Sorprèn veure tanta gent mobilitzada per la independència de Catalunya, fa poc, un client meu (empresari) va dir: -si fa tres anys algú em diu que jo sortiria amb una bandera al carrer... Li hagués dit que esta boig i ara mira'm manifestant-me.

Si hom posa al matí rac 1 o TV3, Catalunya radio o fins i tot radio Sabadell, escoltarà els anhels d'independència del poble català amb el que anomenen dret a decidir, per por a referir-se al dret a l'autodeterminació, convertint això en una mena d'aspiració de llibertats que no es poden aconseguir amb Espanya al damunt i situant-nos a tots a l'espera d'aquesta vinguda de Mister Marshall que serà la independència.

Al marge dels eufemismes, realment la independència de Catalunya ens portarà més dret a decidir a nosaltres els treballadors, ens portarà una gota més de llibertat? Ens portarà una mica més d'independència? D'autonomia? De qui depenem nosaltres?

Començaré anomenant les llibertats que jo, com a treballador per compte aliena que soc, crec que necessito per recuperar una mica el control del meu futur, és a dir, per a ser una mica més independent.

Llibertat de sindicar-me sense que em fotin al carrer per lluitar pels meus drets davant de les empreses grans o petites, que ens exploten per mil euros merdosos i que en guanyen cinc mil a costa nostra.

Que ningú cregui que això ja ho tenim guanyat perquè no és cert, avui dia, exigir el compliment del conveni, o el cobrament en blanc (no en negre) o el no fer

hores extres, et pot posar al carrer en un segon i es per por al acomiadament que no ho fem. (que consti que considero que els meus drets legals son una merda i que els empresaris s'embutxaquen el 60 si no el 70% del que jo creo o faig i

tigiat per la premsa.

Llibertat d'acció per als treballadors, ja posats a demanar, per poder obligar a les empreses a complir el que les seccions sindicals exigeixin.

i creant atur aquí i mes pobresa allà, ells sí, en total llibertat. Nosaltres els anarquistes, amb aquesta gentussa que s'aprofita del nostre esforç per enriqueix-se, no volem res, siguin independentistes catalans o dependentistes espanyols ens trobaran sempre a davant i en contra.

Sabem que la nostra llibertat no ens la donarà cap estat, ni la defensarà cap partit, perquè, estan sotmesos als empresaris que els financien i perquè ens donar massa poder als treballadors i reduiria els seus beneficis, benvinguts al capitalisme.

Quedem tots amb cara de tontos veient als partits d'esquerra que diuen que defensen els nostres interessos al costat de la dreta patriòtica més fastigosa i rànica, els silencis o tímides queixes de complicitat de "l'esquerra" quan el nostre president es reuneix amb Roberto Maroni, feixista italià, ens hauria de fer reflexionar.

Algú havia de denunciar i posar al seu lloc el que és una exaltació patriòtera i diferenciar-la de l'assoliment de llibertats.

Feu el que vulgueu, independitzeu-nos d'aquest país cutre que és Espanya, però no us poseu a la boca la paraula llibertat, us queda grossa, així que quan passi per aquells que em preguntin:

- Vol firmar pel dret a decidir? Pensaré que el que volen dir el que va dir un company del sindicat:

-No, jo sóc apàtrida.

Personalment, celebraré com anarquista la destrucció d'Espanya, però seguiré conspirant per la destrucció de Catalunya per ser més lliure.

que si per mi fos, obligaria als empresaris per la força bruta a reduir els seus beneficis i a treballar més)

Llibertat segueixo, de fer una aturada general a una empresa fins que s'ens escolti sense que això estigui regulat per l'estat i protegit per la policia o despres-

Llibertat de poder buscar feina i oportunitats a un altre país igual que fan les empreses. Valgui això per nosaltres, pels africans i per a tots els treballadors, igual que fan els empresaris que fa anys que fan importacions produïdes a cost de països pobres i ens ho venen a preu de països rics per enriqueix-se encara més

MANIFEST REFORMISTA RADICAL

Davant la situació del moviment llibertari, el que ha escrit aquest manifest, manifesta que per tal de que el moviment llibertari avanci, cal que es donin les següents actituds per part dels anarquistes i anarcosindicalistes:

1.) T'abstindràs de donar lliçons sobre què haurien de fer els demés (penjar el patró, cremar el banc, etc) mentre fas el cigaló o et beus la birra al bar, estàs al sindicat, al Centre Social, etc. Tam-

poc serveix de res penjar fotos de disturbis i frases revolucionàries si després no milites enlloc, ets un gran consumidor de diverses multinacionals, o t'ho paguen tot els papes.

2.) L'anarquista ho és per tal com es comporta, no perquè vagi dient l'anarquista que és ell i els reformistes que són els demés. Si escrius anarquia amb K que sigui perquè et dóna la gana, no per semblar més radical.

3.) Com anarquista i persona que pensa per ella mateixa, no tindràs cap gurú salvador de la humanitat que es creu tenir la raó absoluta (dedicat als fans de Fèlix Rodrigo Mora).

4.) No titllaràs de reformistes a la gent que lluita contra la privatització dels serveis públics i l'augment del preu d'aquests; mentre t'omple la boca d'autogestionar aquests. En tot cas, construiràs una alternativa autogestionària a aquests o recolzaràs projectes com l'escola PAIDEIA, certes cooperatives de consum, etc. Si et

continues omplint la boca sobre autogestionar la sanitat que sigui per ocupar o treballar en un hospital i convèncer els seus treballadors/es per autogestionar-lo, després m'expliques com operaràs el càncer o com t'ho faràs perquè les farmacèutiques et continuïn subministrant els medicaments. I és que no es pot començar la casa per la teulada...

5.) Estimat estudiant que no treballes o aturat des de fa més de 20 anys: Si és possible, no vagis donant discursos sobre la classe treballadora, el proletariat i la revolució. En tot cas, coneix primer

NI SÍ, NI NO #NINI (NI TOT EL CONTRARI)

Ser indepe està de moda

Corre el rumor que a Catalunya fins i tot els peixos dels nostres rius (els que encara no estan contaminats) porten l'estelada, hi ha per això la discussió de si la majoria porten l'estel roig socialista o la republicana del triangle blau i l'estel blanc. Bona mostra d'això és la proliferació de les botigues de souvenirs independentistes: samarretes i dessuadores per totes les edats amb l'estelada, bambes, xancletes, pilotes, rellotges, encenadors, clauers, roba interior, etc... Fins i tot més d'un quitllo de barri obrer que d'adolescents portaven Alpha, bandera d'Espanya i aixecava la pota sense saber perquè, ara abraça el discurs independentista.

Bona mostra d'aquest creixement independentista fou la cadena humana que va reunir més d'un milió i mig de persones de tota condició social el passat 11 de setembre, certa classe empresarial que es posiciona a favor de la independència al pensar que seria beneficiosa pels seus negocis (Cercle Català de Negocis), fins i tot els convergents que davant l'empenta independentista del que alguns anomenen la societat civil, ara diuen apostar per la independència.

Per què ha crescut l'independentisme?

El cas és en els últims anys l'independentisme no ha parat de créixer, penso que això es deu a dos fets:

-El nacionalisme espanyol i el seu "por cojonos": No dic res nou si afirmo que el PP és una màquina de fabricar nous independentistes, només en els últims temps s'han produït un seguit d'atacs contra la llengua

catalana arreu dels territoris on es parla aquesta: A la franja, eliminant la denominació de català i anomenant-lo LAPAO; al País Valencià, deixant nens i nenes catalanoparlants sense poder escolaritzar amb la seva llengua; i a les Illes Balears amb el Tratamiento Integral de Lenguas que imposava el trilingüisme, reduint les hores de català.

-L'espoli fiscal: L'argument que Catalunya rep molt menys del que aporta, ha calat profundament en una bona part de la població, el conegut eslògan "d'Espanya ens roba". El problema no és que una comunitat més rica aportí més per tal d'ajudar a la població de les més pobres, el problema és quan aquests diners van a parar a senyors, rentistes i endolls de tota mena. A més si "Espanya ens roba" també "ens roba Catalunya" (a que sona malament canviar Espanya per Catalunya?), és a dir les seves classes dirigents corruptes; empresaris, polítics i banquers: Fèlix Millet, Lluís Prenafeta, Macià Alavedra (cas Palau), Oriol Pujol i els negocis de la família Pujol, Demetrio Carceller de DAMM, S.A., els germans Carulla de l'empresa Agroalimen, l'empresari del sector químic Josep Bas Puig, l'empresari del sector de la decoració Jaume Graells, el cas Mercuri, el cas Pretòria, "La Caixa" i Abertis, etc, etc... La llista seria tan llarga que podríem fer una publicació sencera amb tots els noms i cognoms dels casos de corrupció i evasió fiscal que han sortit a la llum pública, i això dels que sabem... Tot i això encara s'ha de sentir que els catalans som diferents als espanyols i a la resta de mortals: gent assenyada, dialogants, treballadors... Llàstima que tinguem també els mateixos vicis i defectes que el resta, i que com

tot ésser humà, el poder ens acostumi a corrompre.

Els que n'estem farts de tot plegat, els #NiNi :

Però encara queda un poblet d'irreductibles catalans que resisteix encara i sempre els cants de sirena del nacionalisme -català i espanyol-. I aquest poblet no només el formem els anarquistes si no tots aquells que estan cansats de que tertulians-xarlatants estiguin debatent tot el dia sobre el mateix, que per una banda ens venguin la independència com la creació de la nova Suïssa mediterrània i per un altre com l'apocalipsi, que veuen com cobren una misèria o s'han quedat sense feina i fins i tot sense casa, i que no confien en la classe política.

Haig de reconèixer que al principi tenia clar votar si i si al referèndum, més que res perquè poc hi ha a perdre, la idea de treure's de sobre un estat espanyol que mai ha trencat amb el franquisme, monàrquic i corrupte, no em semblava gens malament. A més, potser acabariem amb el discurs "d'Espanya ens roba" i podríem centrar-nos en reconquerir els drets socials perduts i aconseguir-ne de nous. Però reflexionant i veient la classe dirigent catalana que aposta per la independència, tampoc em fa cap gràcia aquesta, Catalunya no serà independents dins d'una UE on qui ordena els dictats econòmics a complir pels seus membres és la Comissió Europea, el BCE i el FMI. Alguns direu, ja, doncs vota alguna candidatura "alternativa", però els anarquistes no creiem en representants polítics, ni en que el parlament s'hi pugui canviar res, ni tampoc en estats per molt socialistes que siguin; és el que té ser anarquista o almenys

intentar-ho.

Els anarquistes purs i conseqüents m'assenyalaran per haver pensat en votar i m'acusaran de col·laborador amb el nacionalisme; el bon anarquista sempre s'abstén, o això diuen...

He pensat que votaré si, si el Junqueras em firma un document públic assegurant-me que a la nova Catalunya independent tindrà una feina fixe i amb un bon salari, un habitatge digne i uns serveis públics de qualitat, si és així, voto si i si segur -Tot i ser anarquista i no creure en cap estat-.

Segurament que no cal preocupar-se tant, veurem si s'acaba fent o no el referèndum i en cas de què és faci i guanyi el si si, què fan els partits polítics partidaris d'aquest. La independència (la creació d'un nou estat on continuarem sent dependents dels nostres polítics i les classes empresarials dirigents de casa), no s'aconseguirà fent cadenes per molt multitudinàries que siguin. Si es vol la independència s'haurà de lluitar per ella, si cal amb una declaració unilateral per part del parlament, manifestacions, i fins i tot potser el que fem els anarcosindicalistes per guanyar drets laborals, les vagues. Però algú veu els dirigents convergents encoratjant manifestacions constants i vagues? A més Esquerra si no treu una àmplia majoria difícilment podrà realitzar una declaració d'independència unilateral. Així que tot i que alguns creguin que això de la independència està a tocar, el partit es preveu llarg... els "emprenedors" dels serveis indepes encara poden continuar fent negoci.

Guifré el Pollós

què és treballar, què pots fer un cop treballes dins de l'empresa per millorar la teva situació i la de la resta dels companys/es, i si a la teva empresa no pots fer res de res sempre pots donar un cop de mà enfortint l'anarcosindicalisme militant activament.

6.) Els problemes del moviment llibertari: la desunió entre les diferents corrents, falta de coordinació, autocomplença en el ghetto, no són culpa d'altres moviments socials (o almenys no exclusivament), per tant en comptes de malgastar el temps en escrits a indymedia "rajant"

dels altres, faràs autocrítica i intentaràs cohesionar i fer créixer el moviment llibertari.

7.) Aquest punt no només va pels anarquistes o anarcosindicalistes... Dedicaràs el teu temps en intentar millorar o solucionar els problemes REALS del teu voltant, no en treure manifestos (com aquest) o comunicar sobre la situació i què ha de fer la classe treballadora de Líbia, Síria, Ucraïna, Veneçuela, etc. Tampoc en perdre el temps recollint signatures per tal ILP. Per altre banda la revolució social del 36 és molt interessant i fou una pro-

va de com el comunisme llibertari és possible, però no es pot viure eternament d'això, ni de que per culpa del cas SCALA la CNT no és un sindicat de masses. Treballem doncs per tornar a fer de la CNT una eina útil pels treballadors/es.

8.) Els problemes i diferències de la organització on milites es tracten en aquesta, no traient manifestos públics quan les coses no surten com tu i els teus pensàveu. En tot cas es treballa dins la organització per fer valer els teus posicionaments.

9.) Perquè ningú ho dub-

ti, servidor pensa que per tal que el moviment llibertari avanci cal mantenir-se fidel als principis, tàctiques i finalitats de l'anarquisme i l'anarcosindicalisme: L'acció directa (sense intermediaris), la solidaritat, el suport mutu i l'autogestió. Les reformes han de ser d'actituds no de principis, tàctiques ni finalitats.

PD: Això només són unes breus reflexions, com a llibertaris/es feu allò que penseu convenient. Espero que hagi molestat a uns quants. Salut i anarquia!

Reformisme per canviar-ho tot!

1R DE MAIG 2014: LLUITAREN LLAVORS, LLUITAREM AVUI!

● CNT Barcelona

Hem d'ignorar la propaganda del sistema, fer memòria i recordar la raó d'ésser d'aquest dia de lluita: commemorar el sacrifici dels anarquistes de Chicago, que fa 127 anys moriren a mans de l'Estat per lluitar per la jornada de 8 hores. Un fet que no és una mera curiositat històrica, sinó una mostra més de la brutal repressió a la que tot Estat sotmet a la classe treballadora tan bon punt intenta defensar-se. Encara ara, més d'un segle després, ens trobem casos com el de les encausades del Parlament, per posar un exemple de la infinitat que es podrien llistar.

Ens sobren raons per sortir un cop més al carrer enguany: la reforma de la llei de l'avortament, la llei de seguretat ciutadana, la reforma del codi penal, les salvatges retallades en sanitat i educació i la creixent precarietat laboral que vivim dia rere dia son només les darreres voltes de ros-

ca a les que ens sotmeten els nostres odiosos governants. No oblidem les nostres reivindicacions de sempre: la destrucció del sistema de classes,

l'abolició del treball assalariat i l'eliminació de l'autoritat en totes les seves formes per aconseguir l'alliberament de l'humanitat, per a crear una

societat en la que ningú sigui menys per raó de naixement, ofici, gènere o orientació sexual; en la que la riquesa sigui per a totes i no per a uns pocs.

L'única manera d'aconseguir el que ens proposem és admetre l'existència de la lluita de classes i participar-hi activament utilitzant totes les eines al nostre abast. Aprenem de les companyes escombriaires de Madrid i de les treballadores de Panrico, que han anat a la vaga indefinida per prendre el que és seu. No reculem quan s'intenti criminalitzar-nos i atacar-nos, doncs la repressió és la millor prova que ho estem fent bé i que els nostres explotadors ens tenen por.

Des de la CNT-AIT creiem que fan bé en tenir-nos por. Farem tot el possible per donar-li a aquest primer de maig el sentit combatiu que té des del seu origen.

1886-2014. Lluitar en llavors, lluitarem avui!

ABSOLUCIÓ IMPUTATS VAGA GENERAL 29M 2012

● CNT Sabadell

El 29 de març del 2012 va tenir lloc una Vaga General contra la darrera reforma laboral; a Sabadell la plataforma SBDlluitant (que agrupava col·lectius de l'esquerra independentista, la PAH, la CGT i la CNT entre d'altres), va convocar un piquet i una manifestació que va agrupar unes 10.000 persones. Els mossos van carregar contundenment contra el piquet, causant més d'una dotzena de contusionats i després d'aquest van detenir indiscriminadament a onze persones, de les quals cinc estan pendents de judici. També van agredir a la premsa i van obligar a borrar els vídeos de les càrregues, fent palès novament la impunitat en què actuen.

El proper 16 de maig es celebrarà el primer judici, l'acusat

és un company del sindicat que ni tan sols va participar al piquet. El fiscal l'acusa de danys, demanant-li 2 anys de presó i una multa de 6.480 euros; la Generalitat l'acusa de danys i desordres i li demana 3 anys de presó; i per últim, l'Ajuntament de Sabadell li demana 9.400 euros, acusant-lo de totes les destrosses al mobiliari urbà que es van produir al dia de la Vaga. Desde la CNT de Sabadell exigim a l'Ajuntament que retiri l'acusació, no té sentit que s'acusi de tots els danys a una persona que ni tan sols es trobava al piquet. Pensem que el veritable motiu d'aquesta acusació és simplement buscar un cap de turc que pagui per tots els danys.

La resta d'acusats són quatre, el 27 d'octubre tindrà lloc el judici a tres d'ells. El fiscal i la Generalitat els hi demanen

2 anys i 9 mesos de presó per desordres públics i delictes de resistència, exceptuant a una afiliada d'aquest sindicat que li demanen exclusivament per desordres públics. A la última acusada se li demanen 2 anys per un delictes d'atemptat a l'autoritat, així com 900 euros per una falta de lesions i 210 per indemnitzar un suposat mossos lesionat, encara està pendent de data de judici.

Pensem que aquest procés judicial, sense cap tipus de prova més enllà de les paraules dels mossos, té a veure amb la creixent criminalització dels i les que s'enfronten a les injustícies del sistema, tracten novament de frenar la protesta social amb penes de presó i multes per aquells i aquelles que lluiten. És per això que demanem l'absolució de tots els imputats/des, i els hi volem fer saber que la repres-

sió no aturarà la nostra lluita contra els atacs de l'estat i el capital a la classe treballadora.

CNT Sabadell

Assessoria Sindical i Laboral:

Dimecres de 18 a 20h
Divendres de 19 a 20h

Passatge Edgardo Ricetti, 16.
(perpendicular amb c/Vilarrubias, prop de la Pl. Marcet)

Apartat postal 2172
08200 SABADELL

93 717 53 01
cntsabaddell@cnt.es
cntsabaddell.wordpress.com
desheretades@gmail.com